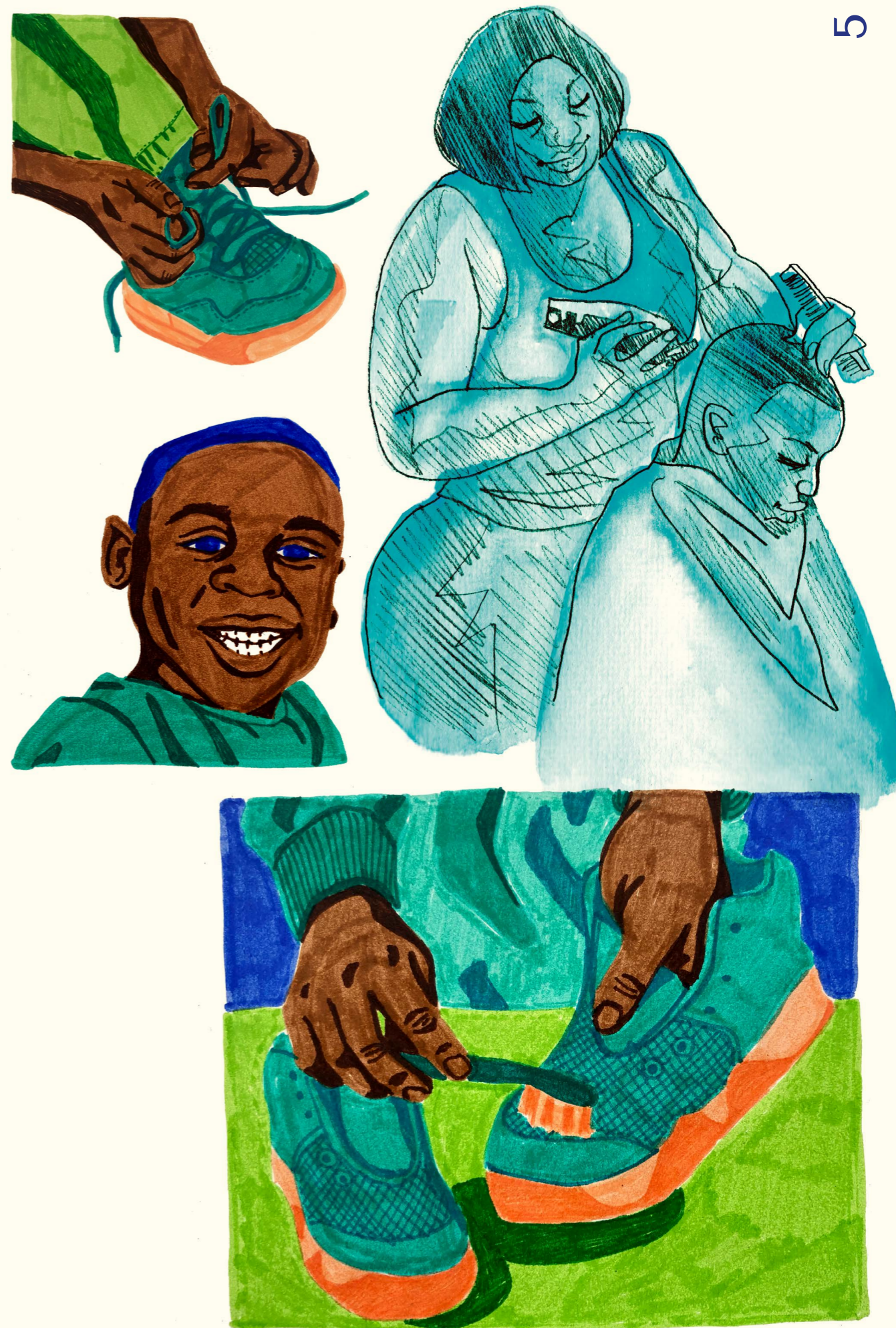

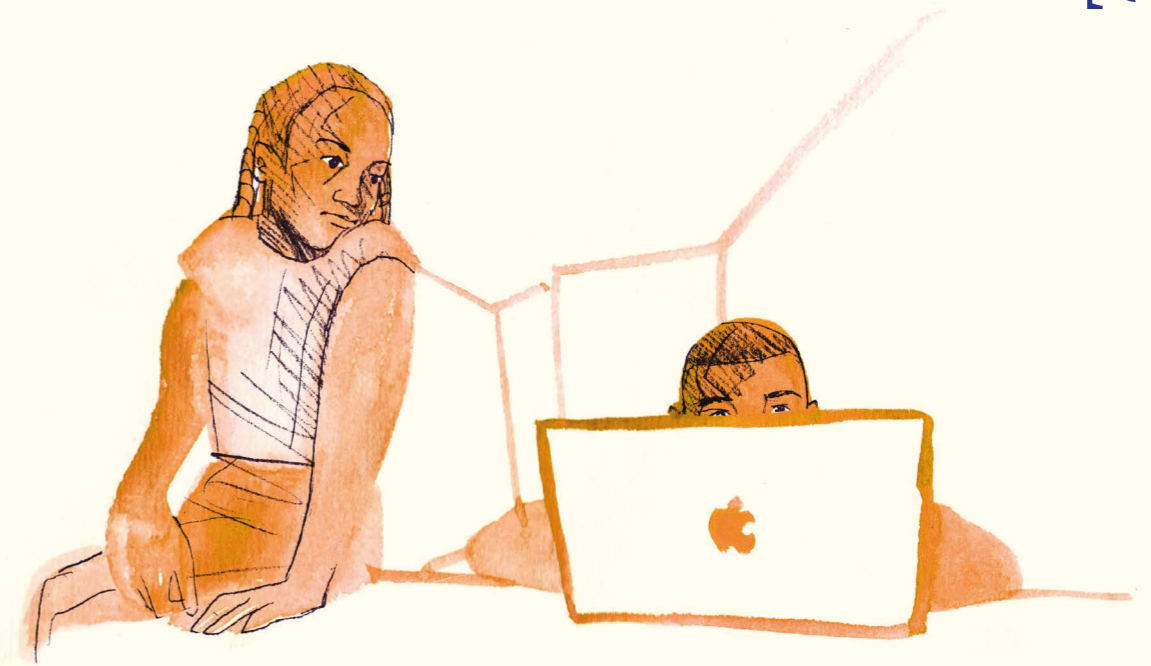
Binnenkort wilde Lennox graag dapper worden. En het liefst zo snel mogelijk. Daar was hij nu wel aan toe. Voor een jongen die nog niet dapper was, zag Lennox er gelukkig wel behoorlijk cool uit. Hij had helderbruine ogen, kort haar dat zijn moeder in de badkamer millimeterde zodra je het kon vastpakken, en altijd een scheef lachje op zijn gezicht. Sinds zijn elfde verjaardag was hij de trotse eigenaar van nieuwe sneakers – groene, met zolen oranje als vlammen. Als er een vlekje op zat, poetste hij ze met een oude tandenborstel weer schoon, het liefst dezelfde dag nog. Verder was Lennox klein van stuk, maar dat vond hij niet heel erg, want niemand in de klas kon harder rennen dan hij. En op zijn nieuwe schoenen was hij al helemaal onverslaanbaar.

Je kon dapperheid wel op je verlanglijstje zetten, maar zoiets kreeg je natuurlijk nooit cadeau. Daarom had Lennox zelf bedacht hoe hij het beste dapper kon worden: hij moest moed verzamelen. En dat betekende dat hij minder bang moest zijn. Dat lukte alleen nog niet zo goed. Hij was niet bang voor enge monsters of zo, daar geloofde hij niet in, maar juist voor kleine, hele échte dingen. Dan begonnen zijn wangen te gloeien en ging zijn hart razendsnel kloppen. Lennox was bijvoorbeeld als de dood voor sirenes van politie- of brandweerauto's, die op straat zomaar ineens keihard konden gaan loeien. Hij was bang voor de buurvrouw op de begane grond, die hem altijd lang aankeek zonder te knipperen en niks zei. Bang, maar heel, echt héél erg bang, voor vochtige, kronkelende regenwormen. En hij was bang om betrappt te worden als hij stiekem het wachtwoord van zijn vaders laptop probeerde te kraken, zoals nu.

Fragment uit Zindzi Zevenbergen, Hedy Tjin & Brian Elstak, "Lennox en de gouden sikkel", De Harmonie, 2021. Dit fragment mag uitsluitend gebruikt worden voor educatieve doeleinden en mag niet verder worden verspreid.

Lennox stond voor de grote eettafel. De laptop had hij voorzichtig opengeklapt. Als hij hem niet verplaatste, zou zijn vader hopelijk nooit merken dat hij het ding had aangeraakt. Hij staaarde naar het inlogscherf.

'Misschien toch nog een keer zijn verjaardag proberen?' vroeg Aya. Zijn buurmeisje schoof een stapel papieren opzij en kwam op tafel zitten, naast de laptop. Ze was lychees aan het pellen. Ze stopte er net eentje in haar mond. Opeens draaide ze haar hoofd naar Lennox toe, deed één oog dicht en trok haar mond wagenwijd open. 'Kijk,' smakte ze, 'ik eet m'n eigen oog.'

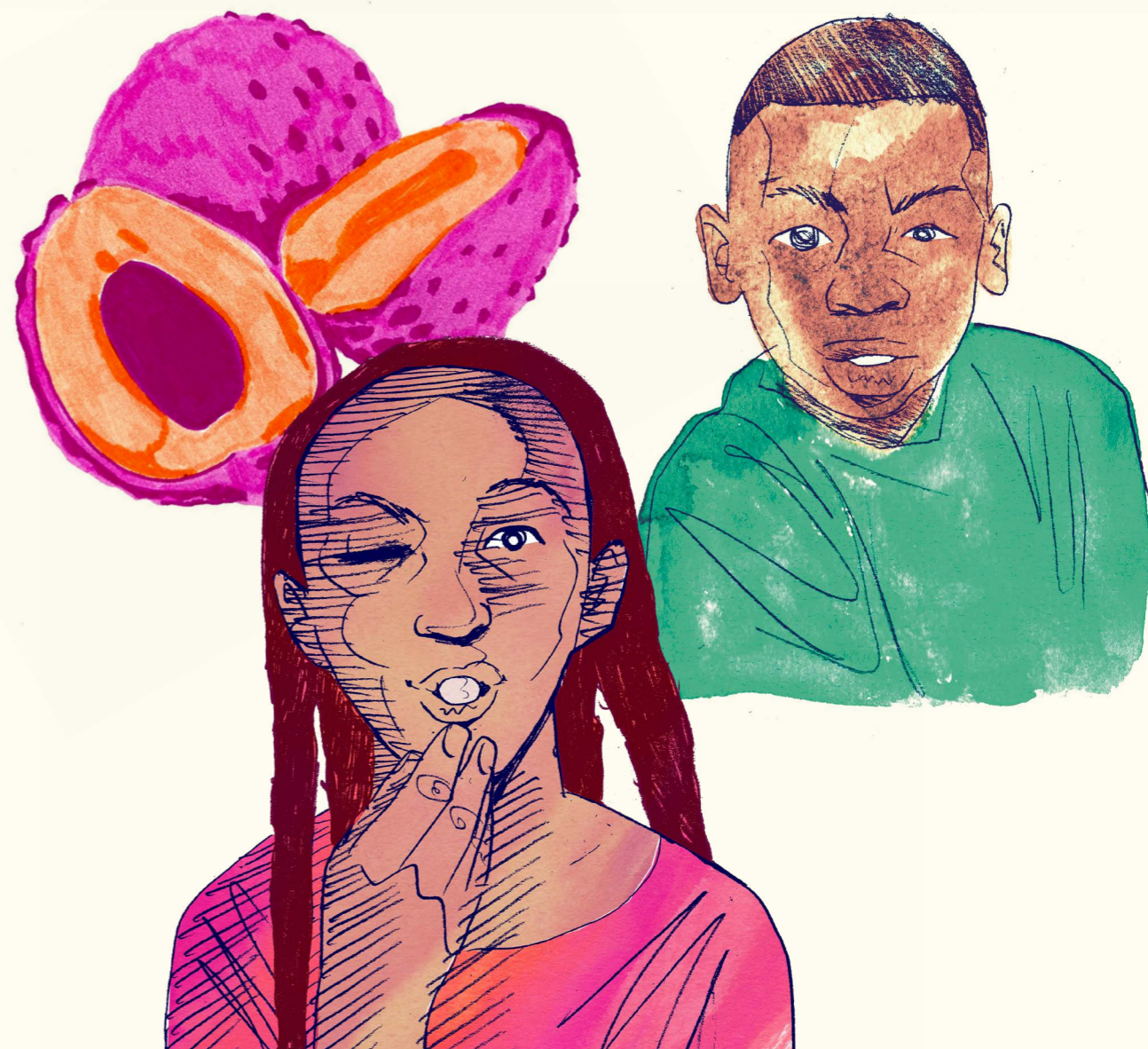

Hij zag de glibberige witte bol op haar tong liggen. Ze schoten in de lach en Lennox draaide zogenaamd kokhalzend zijn hoofd weg. 'Blegh!' Aya's voeten zwaaiden boven de vloer heen en weer. Haar ene blauwe sok zat binnenste-buiten. Lennox wreef met zijn wijsvinger een paar keer over zijn kin, als een ruitenwisser. Dat deed hij altijd als hij diep moest nadenken.

Wat kon dat wachtwoord nou zijn? Hij had het zijn vader wel honderden keren zien doen, inloggen op die laptop. Lennox probeerde zich voor te stellen dat hij een dief was, en zijn vaders hoofd een museum. Hij zag zichzelf na sluitingstijd met een zaklamp door de donkere gangen van zijn vaders wachtwoordtentoonstelling sluipen, op zoek naar het juiste kunstwerk. Het leek te helpen, want ineens kreeg hij een idee. Hij boog voorover naar het scherm. Toen tikte hij de letters in en drukte op enter.

Aya sprong luid juichend van tafel. Stil, stil! gebaarde Lennox. Zijn ouders waren nog niet thuis, maar een inbreker kon maar beter geen lawaai maken. 'Het was de naam van m'n opa,' zei Lennox. Zijn ogen glinsterden. Lennox had zijn opa nooit gekend, maar hij wist dat hij een speciaal plekje had in zijn vaders hart. 'Eugene Babel. Met een grote E en een grote B.'

Het was Aya die hem had overgehaald. Eerst vond hij het maar een slecht plan, inbreken in zijn vaders laptop. Maar het was voor een goed doel, zei Aya, en daar had ze gelijk in. Aya was niet zo snel bang. Daarom zat ze ook vaak vol ideeën. Te vol, dacht Lennox weleens. Soms, als hij haar plannen niet zo slim vond, moest hij er een stokje voor steken, zoals die keer dat ze van haar springtouwen een ladder had geknoopt en daarmee van haar eigen balkon twee verdiepingen omhoog naar dat van Lennox wilde klimmen. Waaghalzerij, noemde zijn moeder de capriolen van Aya.

Na school was Aya bij Lennox langsgekomen om te gamen. Hij had haar verteld wat er de avond ervoor was gebeurd. Vlak voordat hij naar bed ging, hij had net zijn tanden gepoetst, hoorde hij zijn ouders praten voor de televisie. Iets over een ziekenhuis. Dat was op zich niks gek, Lennox wist dat zijn vader daar af en toe naartoe moest. Vanwege zijn onzichtbare ziekte.

‘Zal ik Lennox morgen meenemen?’ hoorde hij zijn vader vragen. Lennox was de gang op geslopen, richting de woonkamer. Mee naar een ziekenhuis? De gedachte alleen al. Hij had genoeg films gezien om te weten hoe het er daar aan toeging. Gillende mensen, enge apparaten, dokters met bloedspetters op hun witte jassen. Nee, bedankt! Door het kiertje van de deur zag hij zijn ouders op de bank zitten. Zijn moeder keek ongerust.

‘Ik wil hem graag het hele verhaal vertellen,’ ging zijn vader verder. ‘Ik weet zeker dat hij het beter begrijpt als ik het kan laten zien.’

Er volgde een stilte. Lennox hield zijn adem in zodat hij beter kon luisteren. Het hele verhaal? Waar hadden ze het over?

‘Denk je dat hij daar klaar voor is?’ vroeg zijn moeder. ‘Het is een schat van een jongen, maar hij is zo...’ Ze maakte haar zin niet af.

Zijn vader staaarde naar de televisie. Het was akelig lang stil. ‘Je hebt gelijk,’ zei hij toen. ‘De volgende keer misschien.’ Hij zuchtte en sloeg een arm om zijn moeder heen. Door de smalle opening van de deur zag Lennox hoe zijn vader met zijn andere hand zijn gouden ketting onder zijn groene shirt vandaan haalde. De gouden hanger die eraan hing, pakte hij vast. En zo bleef hij zitten. Het was de geluksketting die hij lang geleden van opa Babel had gekregen. Opa Babel had hem weer van zijn vader geërfd, en die weer van die van hem. De hanger, die de vorm had van een half maantje, gaf zijn vader kracht, had hij Lennox vaak verteld. Daarom deed hij de ketting nooit af. Als hij verdrietig was of steun nodig had, pakte hij de hanger even vast en wreef hij erover. Zo voelde het alsof opa Babel toch nog een beetje bij hem was. Lennox had het hem niet vaak zien doen. Alleen toen hij zijn baan kwijtraakte en toen ze hun kat Goreng moesten laten inslapen. En nu dus weer.

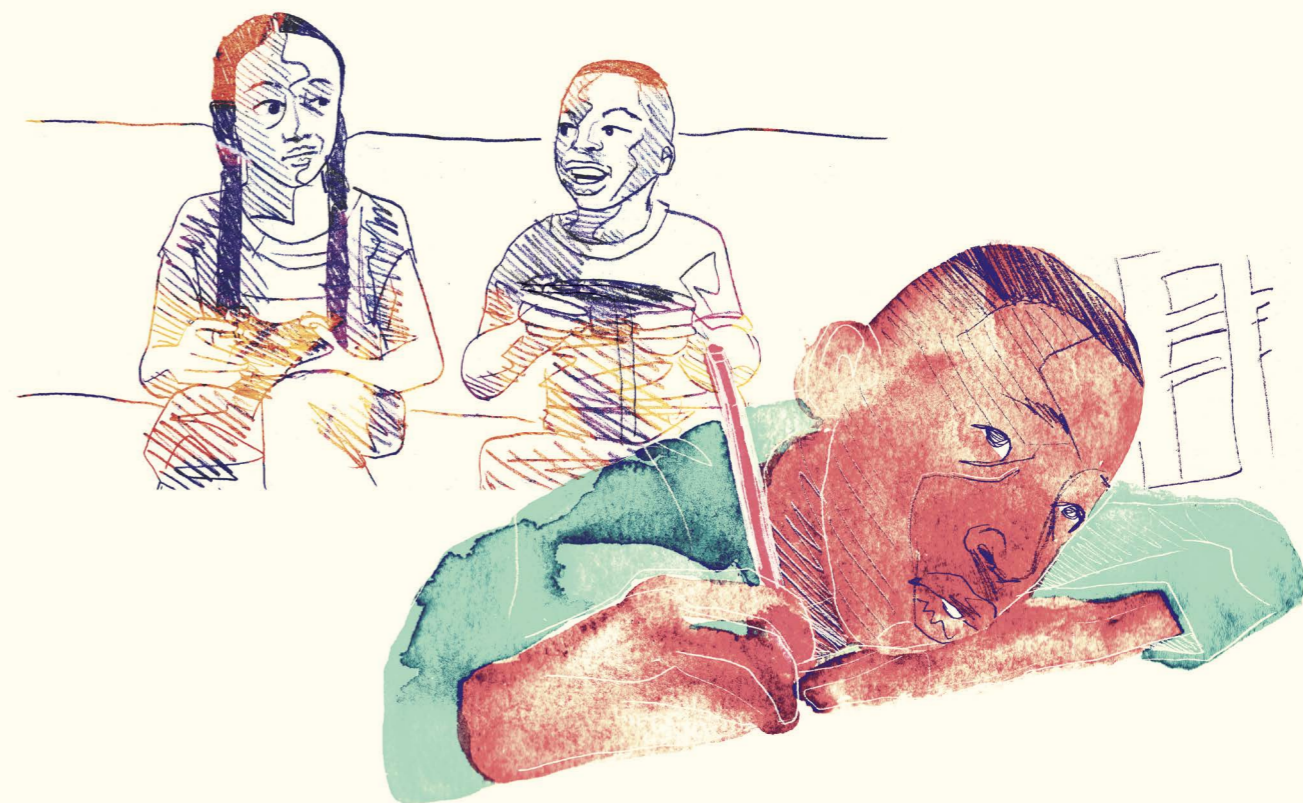

De volgende dag op school had Lennox er steeds aan moeten denken. Welk verhaal moest zijn vader hem vertellen? Waarom hij niet mee mocht naar het ziekenhuis, kon hij wel raden. Ze dachten waarschijnlijk dat hij niet durfde. En daar hadden ze gelijk in. Bangeriken haten ziekenhuizen. Wow, dacht Lennox ineens. Zijn vader moest daar mooi elke keer naartoe. Helemaal in z'n eentje, terwijl hij nu ook nog eens ergens verdrietig over was. Stel je voor! Hij vond het zielig voor z'n vader. Samen met Aya zou hij vanmiddag wel een manier vinden om hem op te vrolijken.

'Onzichtbare ziekte?' had Aya na schooltijd nieuwsgierig gevraagd. Ze legde de controller op haar schoot. Hij vertelde dat zijn vader iets had wat je niet kon zien, omdat het aan de binnenkant zat. Af en toe moest hij naar het ziekenhuis. Niet voor een operatie, maar gewoon, voor een controle. Meer wist Lennox eigenlijk niet.

'Lijkt me best vervelend,' zei Aya. Lennox zag haar nadenken. Ze kon genoeg verzinnen om zijn vader op te vrolijken. Lennox was naar de keuken gelopen om twee glazen sap in te schenken en liep terug naar Aya toen hij plotseling iets zag glimmen bij de tafelpoot. Het was de ketting met het halve maantje.

Hij had zijn glas nog niet leeg of Aya had al een plan klaar. Ze zette alles nog eens op een rij en telde op haar vingers: één, zijn vader was zijn geluisketting verloren, uitgerekend op de dag dat hij hem hard nodig zou hebben. Twee, zijn vader was verdrietig, ze wisten alleen nog niet waarom. Drie, zijn ouders dachten dat Lennox te bang was om mee te gaan naar het ziekenhuis. Volgens Aya zat er niets anders op: Lennox moest naar dat ziekenhuis. Zonder het tegen zijn ouders te zeggen. Zo kon hij zijn vader troosten met de geluisketting van opa Babel en meteen aan zijn moeder laten zien dat hij heus niet bang was. Natuurlijk zou Aya met hem meegaan. Daar heb je tenslotte vrienden voor. Lennox twijfelde, maar vond het plan nét niet onverstandig genoeg. En het leek hem best een goede dag om dapper te worden.

Nou ja, en daarom waren Lennox en Aya nu in de agenda op zijn vaders laptop aan het zoeken. Tien over vier, stond er. Dan mochten ze wel opschieten! Lennox fronste zijn wenkbrauwen. In het Onzichtbare Ziekenhuis? Hij wist niet eens dat dat bestond.

‘Zoek even een foto,’ zei Aya. ‘Dan kunnen we zien hoe het eruitziet.’

Lennox zocht het ziekenhuis op. Nul resultaten? Dat was vreemd. Op Google Maps was het Onzichtbare Ziekenhuis gelukkig wel te vinden, met een adres erbij. Het lag precies aan de andere kant van de stad. Lennox sleepte het poppetje van Street View erheen, zodat hij de straat vast van dichtbij kon bekijken. Hij zag een brede weg vol grote bomen. Lennox klikte rond op de plek waar het Onzichtbare Ziekenhuis zou moeten zijn, maar zag alleen een grasveld. Een groot, groen terrein waar hij met zijn muis niet op kon. Even leek het alsof er in de verte op het veld iets glinsterde, dacht Lennox. Maar een ziekenhuis stond er in ieder geval niet. Ze moesten er maar gewoon naartoe, dan zouden ze het vanzelf wel zien. Net op het moment dat Lennox het adres op de flap van een oude envelop krabbelde, hoorden ze sleutels bij de voordeur rommelen.

